

NŐK VILÁGA

AZ UNITÁRIUS KÖZLÖNY MELLÉKLAPJA

Főmunkatársak: **Fanghné Gyűjtő Izabella,**
Perczelné Kozma Flóra, Solymossyné Raffaj Irma.

Csak ügybuzgalom és munkaszeretet kell.

(Kovács Sándorné felolvasása Homoródalmáson, a Dávid Ferencz-Egylet udvarhelyi köre közgyűlésén.)

Mélyen tisztelt hallgatóság!

Igazán véletlen, de igen kedves szerencse ért engem, hogy szerény felolvasásommal megjelenhetek itt. Engedjék, hogy a legnagyobb szeretettel üdvözöljem önöket ez alkalommal. Igen, a legnagyobb szeretettel, különösen a homoród-almási lakókat, mert hiszen itt vagyok az én édes jó atyám szülőfalujában s gyermeki szívem hálásan dobog fel, hogy a jó Isten elvezérelt engemet még egyszer abba a faluba, ahol az én édes jó apám született, ahol talán már-már kezdik is feledni őt s ahol én, mint gyermekeleány, 10—11 éves koromban jártam utólszor vele, aki annyi szépet és jót beszélt nekem akkor az ő szülőfalujáról, mit én gyermeki szívembe fogadtam és bámultam azon az igaz, őszinte vonzalman, amivel ő édes szülőfaluját emlegette nekem igen gyakran.

Legyenek üdvözölve önök, mélyen tisztelt közönség. De légy üdvözölve te is, nemes egyházköztség, fiaiddal, leányaiddal, kik az ősi székely hitet és virtust istápolják szívétkben, meg nem feledkezvén az Isten, haza, vallás és emberek iránti kötelemekekről, melyek nemesítenek, felemelnek!

De lelkenek e jóleső áldása után hadd térjek szerény felolvasásom tárgyára.

Valami olyasmiről szeretnék beszélni, ami kissé enyhítené a már magában foglalt „unalmas felolvasás“ címet

Megpróbálok pár vonásban megemlíteni, hogy *mennyi szépet és jót tehet az ember ügybuzgalommal és munkaszeretettel.*

Az ügybuzgalomnak és munkaszeretetnek terei — kivált nők részére — a különböző jótékonycélu egyletek.

Napjainkban annyiféle egyesület van, hol érvényesíteni tudjuk jóindulatainkat, munkaképességünket, csak nem szabad elcsüggedni a kezdet nehézségei miatt.

A legnagyobb szeretettel és odaadással kell viselkedjünk a szépért, jóért, nemesért és ez megadja a lelki bátorságot, s ha ez meg van lelkünkben, akkor nem rettenünk vissza semmi küzdelemtől, semmi megpróbáltatástól. Mikor tudunk másokra is hatni, másokat is buzdítani, nem bánt minket, ha néha gúnyos megjegyzésekkel is illetnek, mert hiszen minden ember csak annyit tehet, amennyi módjában áll s épen azért ne gúnyoljuk ki emberbarátunkat, ne tegyünk megjegyzéseket reá, hanem nézzük benne a jóindulatot, minden tekintetben, a szolgálatra kész lelket és így mindig megbocsátható, ha folytatással is van téve a jóindulat.

Vegyük először is a mi kedves *Dávid Ferenc-egyesületünket*. Mennyi szépet és jót lehet cselekedni ennek mezején, ha szívvel, lélekkel vagyunk annak tagjai! Igyekezzünk a legfőbb feladatot betölteni: *terjesszük a vallást*, mert a vallás gazdag forrása a boldogságnak s ha e dolognak, e szent eszmének élünk, nem lehetünk mások, mint boldogok. Hiszen minden jó tettnek meg van jutalma, ha másképp nem, csendes, tiszta öntudatunkban.

Gyűjtsünk egyesületünknek tagokat, igyekezzünk méltóképpen betölteni helyünket, teljesítsük a reánk bízott munkát, kövessük a jelszót, amelyet a mi kedves dr. Boros szerkesztőnk mond: „Minden tag igyekezzék maga mellé még egy tagot gyűjteni.”

Csak erős elhatározással, erős akarattal kell munkához fogni; igaz, hogy a kezdet mindig nehéz, de a siker reményében és a küzdelem s ha munkánkat jól végeztük, akkor megtelik gyönyörrel lelkünk és magasztalással szánk.

Istenbe vetett hittel, bizalommal leküzdhetni minden akadályt, ami útunkba gördül; ez a főteendő; csak meg ne rettenjünk semmitől s akkor tapasztalni fogjuk, amit a szentírás mond: „Ha Isten vagyon velünk, ki lehet ellenünk?”

Tegyünk meg mindent azért, hogy minél erősebb alapon álljon a mi áldott emlékü első püspökünk neve, ez az erős alap legyen az ő nagy nevét viselő egyesület!

Jó apámtól hallottam azt a régi közmondást, hogy minden dolognak a kezdete nehéz, a közepe könnyű, a vége gyönyörű. Mi most a könnyebb felét végezzük, mert a kezdetet, a lelki megpróbáltatást rendületlen hittel, bizalommal végezte el a mi megdicsőült Dávid Ferenc püspökünk.

Nekünk most a könnyebb fele jutott, mikor szeretett egyesületünknek teszünk szolgálatot.

„Minden munkánkban legyen vezérünk élő hitünk és bizunk az Úr hatalmában“ és így mindenki részt vehet többé-kevésbé, tehetségéhez mérten, egyletünk felvirágoztatásában, s ha így munkálkodunk, meg van jutalma, amit a mi kedves Dávid Ferenc-egyletünkért teszünk, meg van jutalma lelki boldogságban és azon tudat erőt ad nekünk, hogy jövőre még többet tegyünk a jóért, szépért, nemesért; erőt ad nekünk a nemes cél iránti szeretet.

Csak természetesen egy szívvel, lélekkel vegyünk részt mindnyájan, egymást támogatva, egymást bátorítva, nézzük el egymásnak és bocsássuk meg fogyatkozásait.

Igy munkálkodjunk a *szeretetben, egyetértésben*, Istenben való hitben, bizalomban és így mindnyájan kivesszük méltó részünket a munkából.

Vegyünk példát a jó előjárókról, tanuljunk a nálunknál okosabb emberektől, igyekezzünk minden időben kész örömmel szolgálatára állani egyházunknak, egyletünknek; bátorítsuk a félénkeket, buzdítsuk a kishitűeket, tanítsuk meg őket vallásukban minden időben és minden körülmények között híven megmaradni,

Vegyünk példát és kövessük a mi dicső emlékü Dávid Ferenc püspökünket, aki életét adta hitéért!

Ha ilyen szeretetben és egyetértésben munkálkodunk, bizonyára meg lesz a jutalma, mert kicsiny tehetségünkéből is mutathatunk fel eredményt.

Előre ki nem gondolt, ki nem számított szálak fűződnek egymásba, melyek meghozzák a sikert és akkor örömmel mondjuk: Lám, mit tud teremteni a munka s mit képes áldozni a szeretet!

Van még sok, itt fel sem sorolható jótékonycélú egylet, melyekben mind részt vehetünk erőnk szerint, anélkül, hogy saját házi dolgainkat elhanyagolnók és családjunknak kárára lennénk. Minden házi asszony pár fillért megtakaríthat anélkül, hogy amiatt hiányt szenvedne a családja és azt kész örömmel adja a nemes célra, amely magában foglalja azon lelki boldogságot, hogy ime, ő is áldozott az Úr oltárára!

Azt mindnyájan tudjuk, hogy minden növény, minden virág úgy nő és úgy virít, amint azt ápoljuk. Így vagyunk az érzelmekkel is. Minden érzelmünk aképpen uralkodik rajtunk, amiképpen azt tápláljuk. Minden munkában úgy vehetünk és úgy veszünk részt, amennyi előszeretettel viseltetünk az iránt.

Úgy van az a társadalomban, úgy van az a családi életben is, mindig és minden körülmények között. Az ember maga teremti meg sorsát, boldog vagy boldogtalanságát.

Ezzel nem azt akarom mondani, hogy tán Istenben való hitünk, bizodalunk hiába való volna. Nem, mert Istent minden körülményben és minden időben segítségül kell hívni.

De vannak elkerülhetetlen kellemetlenségeink az életben és ilyenkor keressük az okot, hogy vajon miből származnak azok?!

S ha meg is vagyunk szentül győződve arról, hogy nem a mi hibánk következtében történtek, akkor is abban kell igyekeznünk, hogy lehetőleg kellemessé vagy legalább elviselhetővé tegyük helyzetünket s a hozzánk tartozókra is oly hatást kell gyakorolnunk, hogy osztozzanak helyzetünk körülményeiben, mert gyakran jönnek az életben nehéz napok, megpróbáltatások, és ezeket mindig együttes munkával tehetjük elviselhetőkké, de a munkából nem szabad hogy hiányozzék a szeretet és egymás iránti bizalom, mert ez adja meg az erőt, a türelmet, hogy önmagunkhoz híven megküzdjünk az élet nehézségeivel.

Ezeket pedig először is saját magunkban kell feltalálni, saját magunkat kell erősíteni és mindig arra kell törekedni, hogy mindig jó példával járjunk mások előtt a hitben, a szeretetben, amire legnagyobb szüksége van az embernek.

Gyakran tapasztalunk oly egyéneknél is igazi szeretetet, akiknek nincsen semmi társadalmi élete, lelki műveltsége.

Egy példát említek fel. Ez évi április 2-án városunkban is két sátort állítottak fel az országos gyermekvédő egyesület számára. Az egyikben másodmagammal voltam az urna mellett. Virágot is árultunk, hogy annál több pénzt gyűjthessünk össze.

Egy szegényes ruhába öltözött vidéki asszony mind ott ólálkodott, míg végre az adakozók és a mi beszédünkből megtudta, hogy mi célja van e különös pénzgyűjtésnek. Akkor nagy alázatosan oda jön és mondja: Én is vennék két szál virágot, hogy adakozzam a szegény gyermekek számára és hogy vigyek innen virágot az én eltemetett gyermekem sírjára — mire a szegény asszony elkezdett sírni.

Ugye milyen szép és nemes megnyilatkozása a szeretetnek?

Ilyenekkel és ehhez hasonlókkal gyakran találkozunk az életben, ha figyelemmel kísérjük és mindannyiszor újabb erőt érzünk lelkünkben a nemesülésre.

A legmagasabb állásu egyénektől kezdve a legsóbb néposztályig mindenütt lehet nemesen érző szíveket találni.

Például ilyenek a mi szeretve tisztelt főispánénk és Báró Diószegi polgármesterné, ki — közbe legyen mondva — unitárius. (Városunkban, Zilahon csak öt férfi és két nő van unitárius.) Ők sem szégyelték az urna mellé ülni és gyűjteni a szegény gyermekek részére.

És minden hónap első szerdáján a nőegylet választmányi gyűlésén elnököl a főispánné, velünk tárgyal a szegények érdekében, mely egylettől minden hónapban 34 szegény kap pénzbeli segílyt, kisebb-nagyobb mennyiségben.

Igy és ehhez hasonlóképp lehet érvényesíteni minden irányban az ügybuzgalmat és munkaszeretetet.

Nekünk is legyen erős elhatározásunk, hogy minden lehetőt megteszünk a mi kedves D. F. egyletünk érdekében, mindig kész örömmel állunk annak szolgálatában. És ha kell, hozunk áldozatot is érte!

Tán nem váltam még unalmassá, mélyen tisztelt közönség. Nem is akarnék azzá lenni. Éppen azért be is fejezem.

Szívem sugallta e pár sort s azt óhajtanám, hogy azt az én szeretett hitrokonaim is jól megértsék. Szívből jött és szóljon a szívekhez! S éppen azért kérem szives elnézésöket fogadtatkozásaimért.

A jóakarát és munkaszeretet irányítja szavaimat s ha hiányosak is azok, talán megbocsáthatók a bennem lakozó nemes indulatért.

Azt se vegyék rosznéven tőlem, hogy felolvasásom kezdetén édes jó apám emlékével foglalkoztam s legyen szabad kimondanom most, hogy e napot részben jó apám emlékének szentelem, mert hiszen tőle tanultam azt az igaz, őszinte szeretetet, amit embertársai iránt érzett, azt az igaz barátságot, mit barátaival szemben mindig nyilvánított; tőle tanultam minden szépért, jóért, nemesért lelkesülni! Ó kölcsönözte a lelkét nekem és én boldog vagyok, hogy ilyen nagy kincset birhatok.

Most pedig az is nagy örömet szerzett nekem, hogy ilyen szép számmal gyűltünk össze a D. F. gyűlésre, ez minden bizonynyal a szeretetnek, az összetartásnak a jele.

Isten segítsen, hogy ezután is ily szeretetben, ily összetartással, egy szívvel, egy lélekkel jöhessünk össze és még nagyobb buzgalommal és összetartással munkálkodhassunk a mi kedves D. F. egyesületünk javára, felvirágzására.

Londoni unitárius nők.

E helyett a cím helyett ezt akartam írni: »London tetején«. Még ekkor is olyan nagy dolgot mondanék, amit erdélyrészi fogalmak szerint el sem lehet képzelni. De hát nem is akarom én leírni London tetejét, sem a londoni unitárius nőket, hanem elmondok egy pár szót egy pár helyről s egy néhány unitárius nőről.

Nem egészen új ismerősök, mert mindenikről volt szó vagy a Nők Világában, vagy az Unitárius Közlönyben. De miután most egy éve újból láttam őket és otthonukat, visszaidézem én is egy pár emlékemet.

Miss Tagartról legyen szó először. Ez a nagyszívű, nagyszű hölgy mint ifjú leány 1858-ban látogatott ide legelőször. Szomorú idők, nyomorult viszonyok voltak itt. Egyházunknak még püspöke sem volt s iskolái, egyházai az osztrák abszolutizmus vaskörmei között vergődtek, vesződtek. 1901-ben újból ide jött, hogy lássa gyönyörű új kollegiumunkat, kedves püspökünket, sok angolos tanárunkat, virágzó, szép egyházainkat. Egy csinos kis könyvben egész históriát írt az angolok és magyarok közötti meleg szeretetről, áldásos viszonyról.

Én most leányaink nevében szeretnék szólni erről a finom arcú s nemesen jószívű nőről. Ő a magyar leányok legigazibb barátja, mert legjobban érti a Londonba került magyar leány helyzetét. Buzogány Mariska Korchmáros Kálmánnén elkezdve, mindenik áradozott a hálás szeretetben, mert oly jó, oly kedves, oly melegen szerető volt hozzájuk londoni életük első heteiben, mintha édes testvérük, vagy édes anyjuk lett volna. Legújabban e sorok íróját és leányát is házához fogadta.

London északi felében jó magasan, az óriás város széle közelében csendes, keskeny utcában van saját háza.

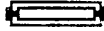
Az egészen angol cottageszerű kedves kis villa, egy kis kert közepében van. Nehány hatalmas fa félkörben s előttük csinos angol kert. Virágtábla itt is, ott is. Nyilóban minden, hervadóban semmi, mert a kertész és a jó házi nő gondozza. Lugas, pihenő, sőt játszó füves kert is kitelik belőle s ez még nem minden, mert a háziasszony büszkesége, a kis veteményes és gyümölcsös sem megvetendő. Jól kövezett, tisztán tartott keskeny útjai ezt is bájossá s vonzóvá teszik.

Csak azt nem tudom megmondani, hogy mikor elbájolóbb a házinő hófehér haja, rózsaszín arca, égszínkék szeme, itt-e, vagy a könyvtárban, néhai édes atyja öreg, sötét könyvtárában, midőn egy kis leány meg Miss Hill segítségével intézik postai úton sok ezer tudakozó unitárius és nem unitárius vallású és hasonló ember ügyeit. Órákhosszat ott ülnek, míg elintéznek néha ötven s néha száznál is több levelet. Küldik az angol világba az olvasó kölcsön-könyveket, ingyen lapokat, füzeteket. Nekik ez oly fontos dolog épen, mint a püspöknek az egyház, a miniszterelnöknek az ország dolga.

Vasárnap templomba kell mennie, mert atyja egykori templomának ő a pénztárnoka s abban nem szabad, hogy hiba essék.

A Channing House-nak nevezett leányiskolának felügyelője, de ő főképen a magyar leányok gondját hordozza szívében.

Emlékezzünk vissza régi jó barátjára, a kedves titkárra, Merson Henrikre is, akivel együtt volt egykoron vendégünk.

Percelné könyve.

II.

Ezt az ismertető cikket azzal kezdem, amivel az elsőt végeztem: a Percelné könyvét olvasni kell, mert csak úgy lehet megismerni. Ismertetni sokféleképpen lehet, de aki az ismertetésre támaszkodik a könyv szelleme ellen vét, mert Percelné szerint mindenki önmagának és saját szemével kell, hogy lásson, saját fülével kell, hogy halljon. Aki nem így cselekszik az még nem igazi unitárius.

Aztán a kép mindig csak kép, soha sem a való. A való-ságos emberi hang, vagy emberi arc, éppen úgy, mint az eredeti kézírás sokkal többet mond, mint egy kötet nyomtatott könyv, de ha azokat nem lehet megközelítenünk, ezzel így sokra, nagyon sokra megyünk.

Belemélyedhetünk az író szellemébe. Tisztába jöhetünk gondolataival. Megérezzük milyen eszme lelkesíti.

Ennél a szónál álljunk meg. Percelné az unitarizmusban az eszmét becsüli rendkívüli mértékben „az unitarizmus inkább csak mint eszme, mint egy láthatatlan mozzgó, javító és formáló erő szolgálja a világot és észrevétlenül viszi azt fokról-fokra előre.“ (19.)

Egyik bírálója ezen a szón nagyon fönnakadt s újabb nyilatkozatra indította, amelyben még nagyobb lelkesedéssel szól az unitárius vallás eszméiről és eszmei tartalma felől. Minden bírálóval szemben döntő értékű az Arany János fölfogása és kifejezése Ráchel síralmában:

És kitől rettegsz, nem féli fegyverid Ő,
Az Ige, az eszme!

Egy kis leleményességgel az „orthodox“ bíráló az unitárius Percelné ellen fordíthatta volna saját fegyverét, vagy mondjuk így, nagy rajongását az eszme mellett, hiszen ezt a szót csak görögül (logosz) kell használni s azonnal meg van találva az „orthodoxia“ erős kősziklának hitt tanalapja; meg van a három-ságtan gyökere.

A bíráló nem használta föl. Percelné éppen ezzel tette egyik legnagyobb szolgálatát vallásának és mindazoknak, akik látván nem látnak, pedig szeretnének látni. Mihelyt azt mondjuk, hogy eszmék irányítják a gondolkozó világot és a világ gondolatát, mihelyt azt mondjuk, hogy az eszme nemcsak irányít, hanem nő is, mert állandóan tisztul, tisztít és a rokon eszmeelemeket felöleli magába, azonnal elfoglaljuk a helyét annak a aeonszerű lénynek, amivé Jézust átalakították azok a gondolkozók, akik a gondolkozó alany és a gondolt eszme közötti különbséget nem tudták fölfogni.

No hát éppen itt kezdődik az a nagy különbség, amelyről beszél Percelnének egyik bírálója, s amely szerinte az unitarizmus és „keresztény“ vallás között van. Csak az a kár, hogy ez a különbség Magyarországon, de jobbra a nagyvilágban is, már csak történelmi emlék és nem igazolható, nem létező valóság. Nagyon meggyűlné a baja annak a vállalkozónak, aki sereget akarna toborzani a Logos-Krisztusban hívőkből. Hogy „vallói“ vannak, azt nem tagadom, de a Jakab tételét megfordítván, azt mondom „a hit nélkül való vallás megholt állat“. Jak. 3. 26.

Mínt hogy a keresztény felfogásban a nagy eltérés éppen a Jézus személye körül és amiatt van, a Percelné könyvében talán erre találunk legtöbb fölvilágosítást és tájékozást.

Bájossá és elragadóvá teszi ezeket a fejtegetéseket az a mélységes meggyőződés, amely áthatja az igazi Jézus ismerete és szeretete felől.

Ellenfele a megváltóhoz utasítja, mert csak attól nyerhet üdvösséget és megváltást. Percelné a Jézust keresi s azt szeretné, ha maga Jézus jöhetne ide közénk, mert megvan arról győződve, hogyha Ő is oda juthatna közelébe, „nem azt kérdeznék tőlem önzőn és hiun, hogy vajjon Istennek imádom őt, vagy nem, hanem hiszem teljes lelkemből, hogy bírálólágné nézné végig igazságos szemeivel életemet és a szerint ítélné felettem“.

De nem esik kétségbe amiatt, hogy Jézus nem jöhet el, mert tisztán látja, érezi és tudja, hogy itt van azokban a világot mozgató, liberális, nagy eszmékben, amelyek legjobban az Ő, a Jézus zászlója alatt terjedhetnek. Ezek az eszmék lefogják rontani az embereket szétválasztó falakat.

És itt aztán védelmére kél nemcsak Jézusnak, hanem a keresztény szellemnek is, amelyet veszélybe sodornak azok, akik a modern fölfogással szemben mind abban járnak, hogy jobban mélyítsék a sáncokat s magasabbra emeljék a töltéseket, hogy a pusztító új elemeket, új felfogást közelébe ne bocsássák. Percelné az életbe akarja bevezetni, hogy a Jézus

vallása ne legyen csak ünnepi alkalomra való tárgy, hanem csatlakozzék a modern élethez.

Nagyon félti a keresztény egyház jövőjét, s azért sürgeti, hogy az új eszméket fogják föl, nehogy mások megelőzzék a hivatalos egyházakat.

Csalódnak, akik azt hiszik, hogy az unitárizmus ellensége volt Jézus Krisztusnak. Az unitárius vallás egész történelme bizonyítja, hogy az unitáriusok Jézusnak hű tanítványai s buzgó követői voltak. Perczélné meggyőzőleg hirdeti: „Krisztusurunk evangéliuma ez a mi egyedül biztos és örök időkre szóló fegyverünk már régóta meg van az emberiség számára . . . mi lehetne az eddig elért eredmény csekélységének oka — mint a téves kezelés. Az emberiség nem fedezte fel abban az igazi hathatós és reformáló erőt, s helyett, hogy e hatalmas erő, tényleges fegyverrel menne az ütközetbe, csak tompa, külső hüvelylyel hadakozik folyton“.

A folytonos fejlődésszülte reformáció legnagyobb vívmánya az ember-Jézus. P. sürgeti, hogy ragadjuk ki azt a Jézust a legendák köréből, adjuk át a XX-ik század új eszméinek az ő türelmes és békés emberi munkáját, s tegyük hozzáférhetővé minden vallásu embertársunk és testvérünk számára. Ekkor megmentjük a világot az ölf, rideg hitetlenségtől és tagadástól, mert „lehetetlen, hogy mélységes szeretetet és bámulatot ne érezzen Jézus Krisztus iránt, aki egész életét, egész tudományát, ambícióját arra az egy feladatra szánta, hogy az emberiség számára örök időkre szóló lelki megnyugvást szerezzen“.

B. Gy.

Mrs Sharpe. Londonban, s általában egész Angliában a Sharpe név minden jeles angol vonást magába foglal. Takarékoság, a pénzmegszerzésében és megbecsülésében kitűnő ügyesség, fölhasználásában nagylelkűség. Ötven, de tán száz unitárius templomot lehetne megjelölni, amelyek mind a Sharpe-családtól kapták vagy az alapot, vagy a betetőzést. Soha semmi-féle igazi unitárius ügytől nem tagadták meg szívök jóságát. Mi, magyarok örök hálára vagyunk kötelezve, mivel a Channing-hause leánynevelőt egyik Sharpe kisasszony alapította s leányaink alapítványát a másik tette. Most a harmadik a Sharpe Arthur neje ezidőt Londonban levő leányunk kiváló és szeretetteljes gondozásában tünt ki. Sharpené asszony a szintén unitárius Lawford családhoz tartozik. Bámulatos szívjóság, igaz anyai szeretet irányította minden tettét. Gyönyörű családot növelt maga körül s abba beleillesztette a magyar leányt, s midőn ezerféle jósága miatt mindenki áldotta, hirtelen, váratlan elhúnyt a mult hónapban. Ejtsünk egy könnyet a nemes magyarbarát emlékére.

Konfirmációi és más alkalmi ajándéknak a *Szívemet hozzád emelem*, (írta: dr. Boros György) női imádságos könyvet a lapok így ajánlják: *Vasárnapi Ujság*: Emelkedett tartalmú és szellemű imakönyv. Az ájtatos könyv keresztény lélekkel és mély érzéssel irányozza a hívők vallásosságát az égi megnyugvás felé s kivált a női gyöngédség érzelmi világának fohászához ad ihletett hangot. *Ellenzék*: Szívem áhitattal telve megtisztul a földi salaktól, emelkedik a mindenek urához, hol kérve, esdekelve, hol meg hálát adva, de mindig igazi bensőséggel. Egy megbecsülhetetlen kis imakönyv. *Székely-Udvarhely*: Egyszerű irányához méltóan tűnik fel a könyvből szétáradó melegség. A könyv nők számára van írva, de növendék ifjak sőt férfiak is sok erkölcsi haszonnal olvashatják az áhitat óráiban. *Székely Nemzet*: Névnapi, karácsonyi, újevi s más alkalmi ajándéknak nagyon célszerűen felhasználható. Megérti az intelligens, művelt nő, de megérti az egyszerű falusi is. *Prot. E. I. Lap*: Zamatoss, kenetes, szívet melegítő. Csinos alak, szép nyomás. *Család és Iskola*: E mély vallásos érzéssel írt könyvet bármely felekezeti keresztény nő tanulsággal és lelki élvezettel használhatja. Ára csinos vászonkötésben 2 kor. 40 fill. Szép bőrkötésben 6 kor. Diszes bársonykötés 10 kor. Kapható Kolozsvárt a szerzőnél, könyvtárosoknál, Székelykeresztúrt a könyvnyomdában, Tordán Füssy könyvkereskedőnél.

Jeleseink élete és jelleme

ugy hat a kedélyre, mint a tiszta napsúgár a fésző bimbóra s az érő gyümölcsre. Annak kitarja még rejtve levő szépségeit, ennek összegyűjti ízét, színét. Mindazok, akik kicsinyből nagyra szeretnének nőni, azok is, akik fáradt lelköknek pihenő pontokat keresnek az élet csúcsain, forduljanak az életrajzok gyűjteményes könyvéhez. Unitáriusoknak könnyen áttekinthető, kedves olvasmány gyanánt kínálkozik csekély **1 koronáért**.

Jeleseink élete és elleme, melynek tartalma: *A kolozsvári régi kollegium* (képpel). *János Zsigmond* (képpel) írta Kőváry László. *Dávid Ferencz* (képpel) írta dr. Boros György. *Szentábrahám Mihály* írta Vári Albert. *Lázár István* írta Kőváry László, *Dániel Elek* írta id. Dániel Gábor. *Petrichevich Horváth Ferencz* írta Benczédi Gergely. *Koncz János* írta Ürmösi Kálmán. Aranyosrákosi *Székely Sándor* írta Borbély György. *Körmöczy János* írta Gyöngyösi István, *Böloni Farkas Sándor* írta Pap Mózes. *Augustinovic Pál*. *Kriza János* írta Rédiger Géza. *Mikó Lőrincz* írta Kelemen Albert. *Kaáli Nagy Elek*, *Berde Mózsa*, *Brassai Sámuel* írta Pálfi Márton. *Ferencz József* írta Boros György. *Az új kollégium* írta Pákei Lajos. *Pákei Lajos* írta B. Gy. *Az unitárius kollegium díszlobogója* írta Fangh Erzsébet.

Az „Unitárius Közlöny“ szerkesztőjénél megrendelhető.

